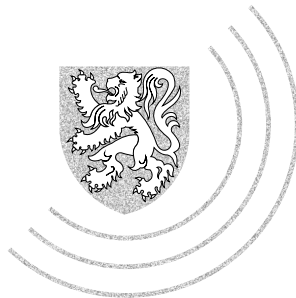

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **418** (2009-2010) – Nr. 2
ingediend op 12 mei 2010 (2009-2010)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met het Europees verdrag
inzake de bescherming van het archeologisch erfgoed
(herzien), opgemaakt in Valletta op 16 januari 1992

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking
uitgebracht door de heer Johan Verstreken

*Samenstelling van de commissie:**Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire.**Vaste leden:*

de heren Ludwig Caluwé, Paul Delva, mevrouw Sabine Poleyn, de heer Johan Verstreken;
de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete;
de dames Ann Brusseel, Fientje Moerman;
mevrouw Fatma Pehlivan, de heer Jan Roegiers;
de heren Matthias Diependaele, Marc Hendrickx;
de heer Peter Reekmans;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Plaatsvervangers:

de heren Lode Ceyskens, Carl Decaluwe, Ward Kennes, Veli Yüksel;
de dames Marijke Dillen, Katleen Martens, de heer Stefaan Sintobin;
de heren Marnic De Meulemeester, Bart Tommelein;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Mia De Vits;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Liesbeth Homans;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Toegevoegde leden:

de heer Christian Van Eyken.

Stukken in het dossier:

418 (2009-2010) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

I.	Inleidende uiteenzetting door de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand	4
1.	Achtergrond en ontstaan van het verdrag	4
2.	Algemene draagwijdte en doelstellingen van het verdrag	4
3.	Belang en bevoegdheid van Vlaanderen	5
II.	Bespreking	6
1.	Vragen en opmerkingen van de leden	6
1.1.	Tussenkomsst van mevrouw Fientje Moerman	6
1.2.	Tussenkomsst van de heer Ludwig Caluwé	6
1.3.	Tussenkomsst van de heer Karim Van Overmeire	6
2.	Antwoorden van de minister	7
2.1.	Doorlooptijd van het verdrag	7
2.2.	Problematiek van de procedurele termijnen in de interne Vlaamse regelgeving	8
III.	Stemmingen	9
1.	Artikelsgewijze stemming	9
2.	Stemming over het geheel	10
	Gebruikte afkortingen	11

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking lag op datum van dinsdag 27 april 2010 het ontwerp van instemmings-decreet met het Europees verdrag inzake de bescherming van het archeologisch erfgoed (herzien), opgemaakt in Valletta op 16 januari 1992 voor. Het ontwerp van decreet werd na bespreking aangenomen bij eenparigheid van stemmen.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER GEERT BOURGEOIS, VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

1. Achtergrond en ontstaan van het verdrag

Minister *Geert Bourgeois* geeft aan dat het voorliggende instemmingsdecreet ertoe strekt het Verdrag van Valletta van 16 januari 1992 tot bescherming van het archeologisch erfgoed, ten volle uitwerking te geven binnen de Vlaamse rechtsorde. Hij wijst er dienaangaande op dat deze materie reeds eerder – eveneens in het kader van de Raad van Europa – verdragsrechtelijk geregeld was via een op 6 mei 1969 in Londen opgemaakt verdrag. Dit eerste verdrag was tot stand gekomen om mee een antwoord te bieden op het toenemende probleem van de clandestiene opgravingen en de daarmee gepaard gaande ontvreemding van archeologisch patrimonium.

In het licht van de toenemende bouw- en infrastructuurprojecten in de loop van de jaren zeventig en tachtig, drong vanaf het einde van de tachtiger jaren een bijstelling van het verdrag zich op. Begin 1992 resulteerden de werkzaamheden die hier rond werden verricht in een nieuw verdrag, dat ondertekend werd op Malta.

Gezien Vlaanderen, samen met luttele andere achterblijvers, tot de laatste entiteiten in Europa behoort die dit akkoord nog moeten goedkeuren, heeft de minister al van bij zijn aantreden, beslist om prioriteit te geven aan dit specifieke verdragsdossier. Bemerkenwaardig daarbij is ook dat de federale overheid en de andere deelstaten hun instemmingsprocedure met dit verdrag wel al rond hebben.

2. Algemene draagwijdte en doelstellingen van het verdrag

De minister overloopt daarna kort de voornaamste doelstellingen die met dit verdrag beoogd worden. Het gaat daarbij in essentie over het behoud en de bescherming van het archeologisch erfgoed van Europa. Dit erfgoed verdient die bescherming omdat het van wezenlijk belang is voor de kennis van de geschiedenis van de mensheid.

De staten die partij worden bij het verdrag verplichten zich tot een heel pakket aan maatregelen. Het gaat daarbij met name om: het aanduiden van het archeologisch erfgoed en het uitvaardigen van beschermingsmaatregelen; het geïntegreerde behoud van het archeologisch erfgoed; de financiering van archeologisch onderzoek en behoud; het verzamelen en verspreiden van wetenschappelijke informatie; het bewustmaken van het publiek; het voorkomen van illegaal verkeer van bestanddelen van het archeologisch erfgoed en het verlenen van wederzijdse technische en wetenschappelijke bijstand.

Het Verdrag van Valletta beklemtoont de maatschappelijke waarde van het archeologisch erfgoed en pleit ervoor om te komen tot een degelijke afstemming tussen archeologie en ruimtelijke ordening, waarbij participatie en samenwerking tussen archeologen, stedenbouwkundigen en planologen een waarborg moet vormen voor een betere bescherming. Daarnaast reikt het verdrag ook een denkkader aan voor de financiering van archeologische opgravingen, onderzoek en publicaties. Het beklemtoont ook het publieke karakter van het archeologisch erfgoed en vormt – last but not least – een institutioneel kader voor pan-Europese samenwerking die, onder andere, een systematische uitwisseling van ervaringen en deskundigen inhoudt.

Voor een gedetailleerde toelichting bij de diverse verdragsartikelen verwijst de minister de commissieleden naar de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet, waar op een en ander in extenso wordt ingegaan.

3. Belang en bevoegdheid van Vlaanderen

Minister Bourgeois wijst er daarna op dat het voorliggende verdrag in de interne Belgische rechtsorde een gemengd verdrag vormt. Vlaanderen is in deze mee betrokken partij omdat het bevoegd is voor archeologie. Een en ander leidde reeds in 1991 tot de oprichting van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium. Medio 1993 kwam ook het Vlaams decreet houdende de bescherming, het behoud, de instandhouding, het herstel en het beheer van het archeologisch erfgoed, alsook de organisatie en de reglementering van archeologische opgravingen tot stand. Het genoemde instituut werd ondertussen in 2004 omgevormd tot het Vlaams Instituut voor het Onroerend Erfgoed. Met de goedkeuring van het Verdrag van Valletta worden dus, zowel regionaal als internationaal, meteen ook de inspanningen gevaloriseerd die Vlaanderen inzake archeologische erfgoedzorg reeds gepresteerd heeft.

De minister attendeert de commissieleden er verder op dat over dit instemmingsdecreet omstandig advies werd ingewonnen. Zo onder andere bij de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), bij de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad), bij de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO), bij de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) en bij de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC). Bij de omzetting van het verdrag in interne regelgeving zal ook terdege rekening worden gehouden met de door deze instanties geformuleerde opmerkingen. Het ondertussen in de maak zijnde nieuwe Erfgoeddecreet zal verder bouwen op het bestaande decreet van 1993 en het daarbijbehorende uitvoeringsbesluit van 1994. Een groot aantal elementen uit het verdrag maken dus, met andere woorden, hic et nunc al deel uit van onze regelgeving.

Dit belet echter niet dat de Vlaamse regelgeving op een aantal punten nog zal moeten worden bijgewerkt. Zo onder andere voor wat het zorgplichtprincipe betreft. Dit principe houdt in dat de eigenaar de plicht heeft om met zorg om te gaan met het archeologisch erfgoed dat zich in de ondergrond bevindt. Dit principe bestaat weliswaar ook op heden al, maar zal nader geëxpliciteerd moeten worden. Het Verdrag van Valletta houdt derhalve mee in dat de veroorzaker moet betalen.

Op dit punt geeft minister Geert Bourgeois nog mee dat hierover een klankbordgroep werd opgericht waarin zowel mensen uit de bouwsector als uit de erfgoedsector zitting hebben. De bedoeling hiervan is te komen tot een zo gedragen en evenwichtig mogelijke oplossing. Het ware immers onredelijk om dit principe zover door te trekken dat alle mogelijke erfgoedlasten die op een perceel rusten gedragen zouden moeten worden door de toevallige eigenaar, of om alle lasten die op een verkaveling zouden rusten te laten dragen door de betrokken bouwpromotor. Dat er zich waardevolle archeologische resten in de betrokken ondergrond bevinden kan met andere woorden niet betekenen dat er een onevenredig grote last op de schouders van de betrokkenen wordt gelegd.

De bouwsector stelt zich in deze ook als een constructieve partner op en is ten volle bereid om de kwestie op een verantwoorde manier tegemoet te treden. De sector is zich er overigens terdege van bewust dat bepaalde cowboypraktijken uit het verleden – waarbij archeologische resten soms gewoon vernietigd werden – absoluut niet meer kunnen. Kern van de zaak zal zijn te komen tot een redelijke (dat wil zeggen voor iedereen aanvaardbare) vorm van financiering. De minister verklaart dienaangaande dat hij er alle vertrouwen in heeft dat men in dat opzet zal slagen. De werkgroep is ondertussen goed bezig en het resultaat van zijn werkzaamheden zal op termijn ongetwijfeld ook terug te vinden zijn in het betreffende decreetgevende werk.

Maar hoe dan ook is het uitgangspunt van het hier voorliggende verdrag – dat dus ook terug zal komen in onze interne regelgeving – steeds de bewaring in situ, hetgeen door de band genomen vrijwel altijd de beste bewaarmethode is. Men is er met andere woorden in eerste orde zeker niet op uit om altijd het aangetroffen archeologisch erfgoed op te graven. Verder moet er, in geval van verstoring van het aanwezige archeologisch patrimonium, steeds zorg voor worden gedragen dat het aanwezige materiaal niet vernietigd wordt of op enige andere manier onherroepelijk verstoord wordt. Wanneer er dan toch zaken moeten worden boven gehaald, voorziet het verdrag ook in een aantal basisregels qua deponering en bewaring van het aangetroffen materiaal.

Afsluitend verzoekt de minister de commissieleden het hen voorgelegde ontwerp van instemmingsdecreet te willen goedkeuren.

II. BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. *Tussenkomst van mevrouw Fientje Moerman*

Mevrouw *Fientje Moerman* spreekt haar tevredenheid uit over het feit dat dit verdrag eindelijk zijn goedkeuring nadert op Vlaams niveau. Tegelijk verbaast ze zich echter over het feit dat Vlaanderen hier zo achterop hinkt.

Ze constateert verder dat deze verdragsgoedkeuring niet onmiddellijk een ingrijpende wijziging van de bestaande Vlaamse decreetgeving veronderstelt. Haars inziens toont dit mee aan dat Vlaanderen in de voorbije jaren een kwalitatief hoogstaand erfgoedbeleid heeft uitgebouwd. Mee daarom zal haar fractie dit instemmingsdecreet goedkeuren.

Daarnaast had ze graag gezien dat de grotere aandacht die tegenwoordig wordt geschonken aan het gegeven van het archeologisch erfgoed bij het plannen en vergunnen van bouwprojecten, niet zou leiden tot nog langere termijnen in de bestaande advies- en vergunningsprocedures. Iedereen is het er met betrekking tot die procedures immers over eens dat een en ander sowieso al behoorlijk lang kan duren. Ze pleit er dan ook voor om alle eventuele nieuwigheden in te passen binnen de bestaande termijnen.

1.2. *Tussenkomst van de heer Ludwig Caluwé*

Ook de heer *Ludwig Caluwé* spreekt zijn verbazing uit over de wel extreem lange duur van de verdragsprocedure die hier dra haar beslag zal krijgen. Het verdrag dateert immers uit 1992 en zal er, met verschillende tussenfasen, dus niet minder dan achttien jaar over gedaan hebben om goedgekeurd te raken door Vlaanderen. Dit is des te erger daar we nu al vaak het volkomen onterechte verwijt krijgen dat de ruime verdragsbevoegdheden van de deelstaten en de dito procedures die bij de verschillende deelstaatsparlementen doorlopen moeten worden, inherent aanleiding zouden geven tot vertragingen. Men moet er zich dan ook voor hoeden om munitie te leveren aan diegenen die soms maar al te graag die gratuite kritiek uiten.

Verder had de spreker ook graag van de minister vernomen of de goedkeuring van dit verdrag inderdaad zo goed als geen bijkomende effecten zal sorteren op het terrein. Ook hij zou immers niet graag zien dat een en ander aanleiding zou geven tot het verder vertragen van procedures inzake ruimtelijke ordening, procedures inzake de planning van openbare werken enzovoort.

1.3. *Tussenkomst van de heer Karim Van Overmeire*

De heer *Karim Van Overmeire* sluit zich volmondig aan bij de eerder geformuleerde opmerkingen aangaande de recordduur die dit verdrag nodig gehad heeft om tot in het

Vlaams Parlement te raken. Ook de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen was hierover niet mals. Met de gegevens waarover we nu beschikken, valt op het eerste zicht overigens geen zinnige verklaring te geven voor de in deze blijkbaar specifiek aan Vlaanderen te wijten laattijdigheid. In 1992 komt het verdrag tot stand en wordt het opengesteld voor ondertekening, waarna het zes jaar kost om het gemengde karakter ervan vast te stellen. Daarna gaat er nog eens vier jaar over vooraleer België het verdrag ondertekent, waarna het respectievelijk vier (SERV), vijf (Minaraad) en zeven jaar (SARiV en SARO) duurt eer allerhande Vlaamse adviesorganen hierover bevraagd worden en hun advies kunnen uitbrengen. En finaal komt de zaak nog eens een jaar later hier in het parlement terecht. De respectieve fasen die het verdrag doorlopen heeft zijn dus bekend, maar nergens wordt er zelfs maar een begin van verklaring gegeven voor de globale duur van de vertraging.

Het lid treedt verder ook de opmerking van de heer Caluwé bij, dat een dergelijke handelwijze voor Vlaanderen – met name voor wat zijn moeizaam bevochten verdragsrecht betreft – grote risico's inhoudt. Er kan immers niet ontkend worden dat bepaalde kringen er nog steeds op uit zijn om het Vlaamse verdragsrecht (en meer algemeen het verdragsrecht van de deelstaten) zoveel mogelijk terug te schroeven. De idee van een paritair samengestelde Senaat die bevoegd zou zijn voor alle gemengde verdragen, steekt immers sinds vele jaren te pas en te onpas weer de kop op. Ergo, moeten we, alleen al om deze recuperatiepogingen te counteren, ons verdragsrecht op een zo efficiënt mogelijke manier uitoefenen. Bovendien is het dan vaak ook nog het parlement dat in deze problematiek de zwartepiet krijgt toegeschoven. De, totaal ongefundeerde, bewering dat verdragsdossiers lang bij de verschillende bevoegde parlementen blijven liggen wordt insgelijks te pas en te onpas van stal gehaald. Dit spijs het gegeven dat de doorlooptijd van verdragen in dit parlement behoorlijk kort is. Derhalve had de heer Van Overmeire van minister Bourgeois graag vernomen waarom dit specifieke verdrag zo ellendig lang is blijven liggen. Tevens vraagt hij over welke mogelijkheden de minister beschikt om in eventuele analoge situaties in te grijpen op falende procedures, ten einde de zaken opnieuw op het spoor te zetten. Afsluitend geeft het lid nog mee dat hij, vanuit zijn ervaring als gemeenschapssenator, weet dat ook op federaal niveau al eens een verdrag onverklaarbaar lang blijft liggen, maar dat het verschil met onze situatie erin bestaat dat de kringen die het deelstatelijk verdragsrecht willen terugschroeven er dan het zwijgen toedoen.

2. Antwoorden van de minister

2.1. Doorlooptijd van het verdrag

Voor wat de terecht door een aantal leden gelaakte lange duur van deze verdragsprocedure betreft, verklaart minister *Geert Bourgeois* dat ook hij het raden heeft naar de reden(en) hiervoor. Hij verzekert de commissieleden ook dat dit absoluut niet conform zijn beleid is en verwijst daarvoor naar zijn optreden als buitenlandminister tijdens de vorige regeerperiode. Al vanaf zijn aantreden heeft hij er toenmaals voor geijverd om de opgelopen Vlaamse achterstand qua goedkeuring van verdragen weg te werken. Hij gaat er van uit dat zijn opvolger in deze functie, de huidige buitenlandminister en minister-president, Kris Peeters, dezelfde beleidslijn aanhoudt. Het is immers de taak van de minister die binnen de Vlaamse Regering verantwoordelijk is voor het buitenlands beleid om de eigen procedures, maar ook de onder de vakministers ressorterende verdragsprocedures te bewaken. In geval een vakminister op dit terrein tekort zou schieten, is het de taak van de Vlaamse buitenlandminister om hem op zijn plichten te wijzen en hem tot actie aan te zetten.

In dit dossier heeft dat mechanisme echter duidelijk niet gewerkt – uitzonderlijk is Vlaanderen zelfs binnen België de laatste entiteit die nog moet goedkeuren – zodat men zich in deze toch wel vragen kan stellen bij het optreden van de diverse functioneel bevoegde

voorgangers van de minister. De argumentatie dat men wilde wachten op het, reeds onder de vorige regeerperiode aangekondigde, nieuwe Vlaamse Erfgoeddecreet snijdt evidentierwijze geen hout. Het Verdrag van Valletta moet immers sowieso goedgekeurd worden en het opstellen van het uit twee luttele artikels bestaande bijhorende instemmingsdecreet zelf brengt ook niet bepaald een onhaalbare hoeveelheid werk met zich. Al de rest is in wezen een kwestie van implementatie. Er valt, met andere woorden, geen zinnige reden te bedenken waarom men met dit verdrag getalmd heeft.

Van bij zijn aantreden in zijn huidige functie heeft de minister er dan ook alles aan gedaan om hieraan te remediëren. Nog langer uitstel zou immers tot internationale reputatieschade voor Vlaanderen geleid hebben en zou twijfel scheppen bij de Vlaamse inzet voor onroerend erfgoed. Dergelijke twijfel ware geheel ten onrechte, aangezien Vlaanderen zonder de minste twijfel een erfgoedbeleid voert dat gezien mag worden. Dit laatste belet echter niet dat onze huidige regelgeving wel degelijk nog vatbaar is voor verbetering en aangepast zal moeten worden aan dit verdrag. Dat onze huidige regelgeving toch nog behept is met wat onvolkomenheden, heeft de minister onlangs overigens nog mogen ervaren naar aanleiding van een rechtszaak (die ook de pers heeft gehaald) over een dossier in de omgeving van Kortrijk. In die kwestie is het agentschap veroordeeld tot een niet onaanzienlijke schadevergoeding, dit ten gevolge van een onduidelijkheid inzake de toepassing van (met name artikel 4) het decreet. Dit noopt ertoe het hele zorgplichtprincipe, evenals de financieringsregeling en de diverse verplichtingen scherper en beter te omschrijven.

Er ligt dus wel degelijk nog het nodige inhoudelijk werk voor de boeg. Waarbij de minister bevestigt dat archeologie voor hem dé topprioriteit zal vormen bij het nieuwe Onroerend-erfgoeddecreet. Bij de volwaardige implementatie van het Verdrag van Valletta zal hij echter ook streven naar een zo breed en zo goed mogelijke samenspraak met de betrokken sectoren. Het is immers de betrachting van de minister om geen nodeloze spanning of frictie te creëren met het brede werkveld, aangezien zo'n conflictmodel op het terrein tot contraproductieve resultaten zou kunnen leiden.

2.2. *Problematiek van de procedurele termijnen in de interne Vlaamse regelgeving*

Voor wat de opmerkingen aangaande de duur van bepaalde vergunningsaanvragen betreft, wijst de minister erop dat men onderscheid moet maken tussen twee elementen. Enerzijds is er de duur van de vergunningsprocedures, anderzijds is er de problematiek van het eventueel onderbreken van werken omwille van noodzakelijke opgravingen. Voor wat dat laatste betreft, spreekt het volgens minister Bourgeois voor zich dat men moet zorgen voor zo scherp mogelijke termijnen én voor een solidarisering van de kosten. De hele kostprijs afwentelen op één project is niet aangewezen, aangezien zulks, in het slechtste geval, kan leiden tot onhaalbaarheid en onbetaalbaarheid van het project in kwestie. Hier moet dus – met respect voor het verdrag – gezocht worden naar een evenwichtige oplossing. Verrassingen zijn echter nooit uit te sluiten. Als men in de loop van werkzaamheden per toeval op waardevolle archeologische resten stuit, spreekt het voor zich dat de bevoegde diensten de noodzakelijke stappen zullen moeten kunnen blijven nemen. Ze moeten daar dan ook de nodige tijd voor krijgen. Maar dit slechts mits er een redelijke financiële regeling kan getroffen worden.

Wat de eigenlijke vergunningstermijnen en -procedures betreft, wordt er algemeen gepleit voor een goede afstemming tussen het beleidsveld Ruimtelijke Ordening en het beleidsveld Archeologie. Dat is op dit ogenblik overigens al in hoge mate het geval. Er is één administratie, één agentschap en er is een permanente informatie-uitwisseling tussen Ruimtelijke Ordening en Archeologie/Onroerend Erfgoed. Dat laatste duidt ondertussen ook reeds ankerplaatsen en bewaarzones aan, zodat men bij de opmaak van ruimtelijke plannen normaliter vooraf kan weten dat men te maken heeft met een zone waarvan met zekerheid geweten is, of waaromtrent het vermoeden bestaat, dat er zich archeologisch waarde-

volle resten in de ondergrond bevinden. Dit alles wordt overigens ook al onmiddellijk mee opgenomen in de vergunningen.

De problematiek van de duur van de vergunningsprocedures dient hiervan onderscheiden te worden. Het gaat daarbij immers om een, weliswaar deels verbonden, maar toch separate problematiek. De Vlaamse overheid is zich dienaangaande zeer wel bewust van het bestaan van deze problematiek en verricht daar ook al het nodige denkwerk rond. De minister verwijst dienaangaande naar de door de regering ingestelde commissie-Berx en naar de parlementaire commissie-Sauwens, die tot behoorlijk eensluidende conclusies gekomen zijn aangaande het aanpakken van heel deze problematiek. Het bewustzijn dat we in Vlaanderen met onze vergunningsprocedures – zowel voor grote openbare werken als voor grote private werven – te veel tijd verliezen, is ondertussen in ruime mate doorgedrongen in de geesten. Daar zitten dus zeker nog potentiële tijd- en efficiëntiewinsten. Het is dan ook de vaste intentie van deze Vlaamse Regering om daar ten gronde werk van te maken. Vooral de Vlaamse ministers bevoegd voor respectievelijk Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening maken daar ondertussen reeds werk van. Krachtlijnen voor de op stapel staande hervormingen zijn een grotere coördinatie van de adviezen en van de buitendiensten. Het kan niet meer dat die buitendiensten (Landbouw, Ruimtelijke Ordening, Leefmilieu, Erfgoed, Mobiliteit enzovoort) successief – want binnen verschillende termijnen – met los van elkaar staande adviezen komen. Een dergelijke versnipperde situatie, waarin men afhankelijk is van een hele reeks van adviezen, leidt immers tot ernstige vertragingen en vaak ook tot zware frustratie bij de lokale besturen en vooral ook bij de personen die op het terrein activiteiten willen ontplooiën.

Het spreekt voor zich dat de herziening van het Onroerenderfgoeddecreet, dat mee een deeltje van de puzzel vormt, zal passen binnen dit bredere streven naar tijd- en efficiëntiewinst. Het gaat dus om veel meer dan louter een betere afstemming tussen Onroerend Erfgoed en Ruimtelijke Planning. Het plaatje is zelfs een heel stuk ruimer. De Vlaamse overheid moet in haar geheel accuraat en efficiënt handelen, zeker ook in haar buitendiensten, waar nu nog te vaak een probleem zit. Dit streven naar een samenhangend totaal-kader – waarop ook de diverse betrokken adviesraden aandringen – zal de minister op de diverse onder hem ressorterende beleidsdomeinen in elk geval zeer ter harte nemen.

III. STEMMINGEN

1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Ter stemming gelegd, wordt het eerste artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimiteit van 9 stemmen.

Artikel 2

Ter stemming gelegd, wordt daarna ook het tweede artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimiteit van 9 stemmen.

2. Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het ontwerp van decreet houdende instemming met het Europees verdrag inzake de bescherming van het archeologisch erfgoed (herzien), opgemaakt in Valletta op 16 januari 1992, ten slotte eveneens aangenomen bij unanimité van 9 stemmen.

De voorzitter,

Karim VAN OVERMEIRE

De verslaggever,

Johan VERSTREKEN

Gebruikte afkortingen

Minaraad	Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen
SARC	Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
SARiV	Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen
SARO	Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen